

Sygn. akt XVII AmE 116/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Adam Malinowski

Protokolant: stażysta Paulina Czajka

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania "(...)" sp. z o.o. w S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania "(...)" sp. z o.o. w S. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 2 sierpnia 2013 r. ozn. (...)

1. odwołanie oddala;

2. zasądza od "(...)" sp. z o.o. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych.

SSR del. Adam Malinowski

Sygn. akt **XVII AmE 116/13**

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 2 sierpnia 2013 r. na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł:

1. że Przedsiębiorca – (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) naruszył warunek 2.2.1. koncesji Prezesa URE z dnia 21 listopada 2006 r. nr (...) zmienionej decyzją z dnia 20 kwietnia 2009 r. nr (...) w ten sposób, że wprowadził do obrotu, poprzez stację paliw zlokalizowaną w W. ul. (...), ester metylowy stanowiący samoistne paliwo (B-100) niespełniający wymagań jakościowych określonych przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 98);

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy - (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości 50 000 zł (słownie pięćdziesiąt tysięcy złotych), co stanowi 0,0054% przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanych przez ww. przedsiębiorcę w 2012 r.

Przedmiotową decyzję w całości zaskarżył (...) sp. z o.o. zarzucając jej:

I. naruszenie art. 7, 77, 80 kpa w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawo energetyczne polegające na nieprawidłowej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że powód nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji i wprowadził do obrotu ester metylowy stanowiący samoistne paliwo (B-100) niespełniający wymagań jakościowych określonych przepisami prawa, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że w dniu 25 maja 2011 r. ilość paliwa w zbiorniku zalegała w jego martwej strefie, w związku z czym nie było możliwości jego sprzedaży;

II. naruszenie art. 7, 77, 80 kpa w zw. z art. 56 ust. 6 Prawo energetyczne polegające na nieprawidłowej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że społeczna szkodliwość czynu oraz stopień zawinienia powoda były duże, zaś naruszenia dokonano na skutek niedochowania należytej staranności, w sytuacji gdy z okoliczności sprawy oraz materiału dowodowego wynika, że ilość znajdującego się w zbiorniku paliwa oraz fakt zaprzestania działalności na przedmiotowej stacji benzynowej i przekazania jej nabywcy pozwalają uznać, że stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia powoda są znikome; nieuwzględnienie faktu, że postępowanie dotyczyło partii paliwa sprzedawanej na stacji paliw położonej przy ul. (...) w W., a wymierzając karę Prezes URE za podstawę przyjął przychody z działalności całej spółki, która posiadała w tym okresie kilka stacji paliw oraz prowadziła sprzedaż zarówno hurtową jak i detaliczną oraz sprzedawała paliwa różnego rodzaju, a zatem należało wziąć pod uwagę przychody osiągnięte ze sprzedaży danego rodzaju paliwa na stacji paliw, na której ustalono, że paliwo nie spełnia parametrów.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, bądź o jej zmianę w ten sposób, że w miejsce kary pieniężnej w wysokości 50 000 zł orzec nałożenie na niego kary pieniężnej wyliczonej od przychodu osiągniętego w 2012 r. ze sprzedaży Bioestru (B-100) na stacji paliw (...), a także zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz wstrzymania wykonania decyzji do czasu prawomocnego zakończenia niniejszego postępowania. Wniósł nadto o przeprowadzenia dowodu z:

a) zeznań świadka K. K. na okoliczności wskazane w uzasadnieniu odwołania, w szczególności ilości paliwa znajdującego się w zbiorniku w dniu kontroli tj. 25 maja 2011 r., braku możliwości wprowadzenia paliwa do obrotu w dniu 25 maja 2011 r. z uwagi na osiągnięcie „stanu martwego” w zbiorniku, okoliczności pobrania próbki paliwa do badań laboratoryjnych, a także wysokości osiągniętych przychodów w 2012 r.;

b) opinii biegłego sądowego z zakresu oceny jakości i prawidłowości rozliczeń ilościowych i jakości produktów naftowych i paliw na okoliczności niemiarodajności wyników badań pobranej w dniu 25 maja 2011 r. przez (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w W. próbki estru metylowego stanowiącego samoistne paliwo (B-100);

c) opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości na okoliczność wysokości osiągniętego przez odwołującego przychodu ze sprzedaży estru metylowego stanowiącego samoistne paliwo (B-100) w 2012 r., w szczególności wysokości osiągniętego przez niego przychodu ze sprzedaży estru metylowego stanowiącego samoistne paliwo (B-100) w 2012 r. na stacji paliw zlokalizowanej przy ul. (...) w W..

W uzasadnieniu pisma odwołujący wyjaśnił, iż przedmiotowe paliwo było wprowadzane do obrotu aż do momentu osiągnięcia tzw. „stanu martwego” tj. gdy ze względu na konstrukcję zbiornika nie było możliwe dalsze pobieranie paliwa przez dystrybutor. Wskazał, że stan ten został osiągnięty w dniu 25 maja 2011 r., w następstwie czego próbka pobrana tego dnia do badań kontrolnych dotyczyła paliwa zalegającego na dnie zbiornika, gdzie mogły gromadzić się opady powstałe w sposób naturalny, a zatem zdaniem odwołującego nie jest możliwe by mogła zostać uznana za miarodajną. Dodał przy tym, iż w związku ze sprzedażą stacji benzynowej wielokrotnie dokonywano oględzin obiektów, na skutek których dochodziło do rozszczelnienia zbiornika oraz zanieczyszczenia paliwa powietrzem atmosferycznym, wodą z jezdni, czy wilgocią. Odwołujący zakwestionował także wysokość nałożonej na niego kary pieniężnej, która w jego ocenie jest niewspółmierna do stopnia szkodliwości czynu oraz zawinienia. Ponadto uwzględniając fakt, iż nieprawidłowości dotyczyły określonego rodzaju paliwa w jego ocenie zasadnym byłoby

uwzględnienie przy ustalaniu podstawy do wymierzenia kary przychodu osiągniętego wyłącznie ze sprzedaży estrów metylowych stanowiących samoistne paliwo na stacji paliw (...).

W odpowiedzi na odwołanie, po dokonaniu ponownej analizy akt sprawy oraz zarzutów tam zawartych, stwierdzając brak podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji, Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zgłoszonych wniosków dowodowych, a także zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pisma podtrzymał argumentację zawartą w decyzji, zaś w szczególności fakt, iż okoliczności stanowiące podstawę rozstrzygnięcia znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Na rozprawie w dniu 24 marca 2015 r. odwołujący cofnął wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 21 listopada 2006 r. nr (...), zmienionej następnie decyzją z dnia 20 kwietnia 2009 r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres do 22 listopada 2006 r. do 31 grudnia 2025 r.

Dowód:okoliczność bezsporna

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej koncesji koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem.

Dowód:decyzja z dnia 21 listopada 2006 r. - akta adm.

W ramach wykonywania działalności gospodarczej w oparciu o udzieloną koncesję odwołujący (...) sp. z o.o. prowadził stację paliw (...) zlokalizowaną w W. przy ul. (...).

Dowód:okoliczność bezsporna

W dniu 25 maja 2011 r. (...) Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w W. przeprowadził na przedmiotowej stacji paliw czynności kontrolne polegające na pobraniu do badań laboratoryjnych próbki Bioestru 100 stanowiącego samoistne paliwo w ilości 4 litrów z partii 1389 l z odmierzacza na losowo wybranym stanowisku nr 2 połączonego ze zbiornikiem o objętości 15 m³. Badanie próbki podstawowej przeprowadzone przez Ośrodek (...) S.A. z siedzibą w P. wykazało, że oferowany przez przedsiębiorcę ester stanowiący paliwo samoistne (B-100) nie spełnia wymagań jakościowych wykazując zaniżoną temperaturę zapłonu wynoszącą poniżej 50°C (podczas gdy minimalna wartość powinna wynosić 94,5°C), zawyżoną zawartość wody wynoszącą 740 mg/kg (podczas gdy maksymalna wartość została ustalona na poziomie 590 mg/kg) oraz niewłaściwą stabilność oksydacyjną w temperaturze 110°C, której wynik badania dał wartość 1,8 h (podczas gdy minimalna wartość powinna wynosić 4,9 h).

Dowód:protokół kontroli z dnia 25 maja 2011 r. – k. 5-7 akt adm.

protokół z badań Nr (...) – k. 22-23 akt adm.

Działalność stacji paliw, w tym obejmująca obrót estrem metylowym stanowiącym samoistne paliwo (B-100) została wstrzymana w dniu 3 czerwca 2011 r. z uwagi na osiągnięcie „stanu martwego” tj. 465 l w zbiorniku uniemożliwiającego pobieranie paliwa przez dystrybutor.

Dowód:protokół kontroli z dnia 3 czerwca 2011 r. – k. 14-16 akt adm.

zeznania świadka K. K..

Pismem z dnia 11 lutego 2013 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia przez niego warunku 2.2.1. udzielonej

koncesji oraz wezwał go do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie, przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie niniejszego postępowania oraz do nadesłania informacji i dokumentów odnoszących się do sytuacji finansowej w terminie do 31 marca 2013 r.

Dowód:zawiadomienie o wszczęciu postępowania – k. 24-26 akt adm.

W reakcji na powyższe pismem z dnia 25 marca 2013 r. odwołujący (...) sp. z o.o. wniósł o umorzenie postępowania i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej na zasadzie art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Dowód:pismo odwołującego – k. 28-30 akt adm.

Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej odwołujący osiągnął w 2012 r. przychody z działalności koncesjonowanej w wysokości 921 962 355,32 zł.

Dowód:rachunek zysków i strat – k. 34 akt adm.

oświadczenie odwołującego z dnia 25 marca 2013 r. – k. 36 akt. adm.

Pismem z dnia 28 maja 2013 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie informując go jednocześnie o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia ewentualnych uwag i wyjaśnień w siedzibie Urzędu w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania pisma. Pismo zostało prawidłowo doręczone przedsiębiorcy w dniu 6 czerwca 2013 r.

Dowód:zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego – k. 38 akt adm.

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd w oparciu o twierdzenia stron zawarte w złożonych przez nie pismach procesowych, a także dowody zgromadzone w aktach postępowania administracyjnego oraz przeprowadzone w toku niniejszego postępowania. Strony nie kwestionowały autentyczności przedstawionych dokumentów, ani ich treści, zaś Sąd także nie miał wątpliwości, co do ich wiarygodności i mocy dowodowej. Nadto Sąd uznał zeznania świadków K. K., P. G. oraz A. K. za wiarygodne w całości. Zeznania te są spójne, wyczerpujące i wzajemnie korespondujące w zakresie, w jakim świadkowie zeznawali na okoliczność istnienia możliwości wprowadzania do obrotu przedmiotowego paliwa w dniu 25 maja 2011 r. Nadto zeznania te odpowiadają treści pozostałych dowodów zgromadzonych w aktach sprawy administracyjnej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie w niniejszej sprawie podlegało oddaleniu.

Sąd nie przychylił się do zarzutów podniesionych w odwołaniu od decyzji Prezesa URE, organ nie uchybił bowiem żadnemu ze wskazanych przepisów, zaś wszystkie poczynione przez niego ustalenia znajdują potwierdzenie w zebrany w toku postępowania administracyjnego materiale dowodowy.

Stosownie do treści decyzji koncesyjnej Prezesa URE z dnia 21 listopada 2006 r. na mocy warunku 2.2.1. (...) sp. z o.o. został zobowiązany do zachowania parametrów jakościowych paliwa będącego przedmiotem obrotu zgodnych z parametrami wynikającymi z zawartych umów oraz norm określonych przez właściwe przepisy. Niedochowanie tego obowiązku, w świetle jednoznacznego brzmienia art. 56 ust.1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne sankcjonowane jest przysługującym Prezesowi URE uprawnieniem do nałożenia kary pieniężnej, jeżeli nie stwierdzi on istnienia przesłanek przemawiających za odstąpieniem od jej wymierzenia (art. 56 ust. 6a ustawy).

Tymczasem na gruncie przedmiotowej sprawy stosownie do treści protokołu z dnia 31 maja 2011 r. (k. 22 akt adm.) badanie przeprowadzone przez Ośrodek (...) S.A. wykazało, że ester metylowy stanowiący samoistne paliwo (B-100) pobrany w toku kontroli stacji paliw (...) w dniu 25 maja 2011 r. w zakresie trzech wartości nie spełniał norm

jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (k. 22-23 akt adm.).

W początkowej fazie procesu strony spierały się co do tego, czy paliwo znajdujące się w zbiorniku, z którego pobrano próbki mogło być przedmiotem obrotu, w szczególności czy w dniu kontroli możliwe było jego pobieranie za pomocą dystrybutora przeznaczonego do użytku powszechnego. W toku postępowania dowodowego prowadzonego przed tutejszym Sądem potwierdzono jednakże, że w dniu 25 maja 2011 r. ilość estru metylowego nie osiągnęła tzw. „stanu martwego”. Na okoliczność tę wskazuje nie tylko niekwestionowana przez kontrolowanego treść protokołu kontroli z dnia 25 maja 2011 r. (k. 5-7 akt adm.), w którym wyraźnie stwierdzono, iż zawartości paliwa w zbiorniku wynosiła 1389 l, lecz także zeznania złożone przez świadków powołanych zarówno przez odwołującego się jak i przeciwnika. W szczególności świadek P. G. wyjaśniając szczegółowo przebieg procedury pobrania próbek paliwa zwrócił uwagę, iż w sposób jak najbardziej zbliżony nawiązuje ona do warunków, w jakich działa konsument. Konsekwencją tego kontrolerzy korzystają z dystrybutorów przeznaczonych do użytku powszechnego uniemożliwiających pobranie paliwa z poziomu „stanu martwego”, który w tym konkretnym przypadku wynosił 465 l. Skoro zatem czynności kontrolne zostały tego dnia wykonane nie ulega wątpliwości, iż „stan martwy” nie został osiągnięty, a przez to istniała realna możliwość dystrybucji zanieczyszczonego paliwa. Choć nie udało się precyzyjnie oznaczyć daty zaprzestania prowadzenia sprzedaży, bowiem na skutek zmian własnościowych począwszy od dnia 25 maja 2011 r. do 3 czerwca 2011 r. sukcesywnie usuwano zalegające w zbiorniku paliwo, niewątpliwym jest, że nie było technicznych przeszkód, aby było ono przedmiotem obrotu. Co więcej w toku zeznań świadek odwołującego K. K. potwierdził, iż w dniu 25 maja 2011 r. prace prowadzone w tym zakresie nie wpłynęły istotnie na działalność stacji paliw, a w szczególności nie uniemożliwiły dystrybucji paliwa klientom detalicznym. Ostatecznie działalność stacji paliw została wstrzymana w dniu 3 czerwca 2011 r., kiedy to w zbiorniku pozostało paliwo zalegające wyłącznie w jego martwej strefie.

Ustalenia dokonane w toku postępowania dowodowego wpłynęły na rewizję stanowiska strony odwołującej się, niemniej jednak w dalszym ciągu kwestionowała ona miarodajność próbki wywodząc, że aktualne opracowania naukowe z zakresu jakości biopaliw wskazują, iż ulega ono samoistnej degradacji na skutek upływu czasu bez ingerencji osób odpowiedzialnych. Na tej podstawie formułowała zarzut skierowany przeciw normom określającym wymagania jakościowe dla estru metylowego stanowiącego samoistne paliwo. Zważywszy jednakże na okoliczność, iż normy te są kreowane przez ustawodawcę w akcie o charakterze generalnym, analiza tego aspektu wykracza poza sferę oceny Sądu, w konsekwencji nie mogąc stanowić podstawy złagodzenia odpowiedzialności względem przedsiębiorcy. Powyższe implikuje zatem stwierdzenie niemożliwości uwzględnienia tego zarzutu przez Sąd.

Reasumując prawidłowa była konstatacja Prezesa URE, jakoby odwołujący wprowadzał do obrotu paliwo niespełniające norm jakościowych ustalonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, czym naruszył warunek 2.2.1. udzielonej koncesji. Okoliczność ta z kolei powodowała zaktualizowanie się wymogu zastosowania sankcji przewidzianej w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne, w świetle którego karze pieniężnej podlega ten kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Mając zatem na względzie powyższą dyspozycję Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie przychylił się do zarzutów negujących wysokość wymierzonej kary pieniężnej. Odnosząc się zatem do czynników wpływających na wymiar tejże kary, Sąd w pełni podzielił stanowisko Prezesa URE oraz zasadność przywołanych przez niego argumentów. Wprowadzając do obrotu paliwo niespełniające norm jakościowych określonych treścią właściwych przepisów prawa odwołujący nie tylko wprowadzał konsumentów w błąd, lecz także powodował zwiększenie zagrożenia bezpieczeństwa pożarowego, wzrost emisji zanieczyszczeń, czy też przyspieszenia zużycia silników. Prezes URE prawidłowo ocenił także stopień zawinienia, albowiem odwołujący jako profesjonalny uczestnik obrotu podlegający surowszym normom w zakresie wykonywania działalności gospodarczej musiał mieć świadomość skutków naruszenia szczelności zbiornika, które miały miejsce w toku oględzin infrastruktury z związku ze zbyciem stacji paliw innemu przedsiębiorcy. Okoliczności te w ocenie Sądu nie dają podstaw do obniżenia nałożonej przez organ kary pieniężnej, w szczególności w obliczu jej wysokości, której nie sposób ocenić jako nazbyt dotkliwej zważywszy, że przychód osiągnięty z działalności koncesjonowanej w 2012 r. wyniósł 921 962 355,32 zł. W tych warunkach kształtuje się ona

na poziomie zaledwie 0,0054% przychodu, podczas gdy ustawodawca ustalił limit wysokości kary na poziomie 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy.

Co zaś tyczy się wyrażonego przez przedsiębiorcę żądania zmiany przedmiotowej decyzji poprzez wymierzenie mu kary pieniężnej ustalonej wyłącznie w oparciu o przychód osiągnięty w 2012 r. ze sprzedaży Bioestru (B-100) na stacji paliw (...), który zgodnie z twierdzeniem strony wyniósł 13 335,66 zł należy wskazać, że nie znajduje ono uzasadnienia w treści obowiązujących przepisów prawa oraz ukształtowanego na tym tle orzecznictwa. Jednoznaczne brzmienie art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne, w świetle którego wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym wskazuje na wyraźną dyspozycję uwzględniania przychodu z działalności objętej koncesją. Skoro zatem odwołujący się przedsiębiorca uzyskał koncesję na obrót paliwami ciekłymi (w domyśle wszelkimi jego rodzajami) ustawodawca nie pozostawia organowi możliwość wyboru podstawy, na gruncie której ustala wysokość sankcji. Tym samym w niniejszej sprawie przepisy ustawy nie pozwalają na ograniczenia przychodu wyłącznie do rodzaju paliwa, którego to postępowanie dotyczy, czy też stacji paliw, na której przedmiotowe nieprawidłowości zostały stwierdzone.

Mając zatem na względzie powyższe Sąd nie przychylił się do żadnego z zarzutów podniesionych w odwołaniu od decyzji, stwierdzając tym samym, iż odpowiada ona obowiązującym przepisom prawa. Uwzględniając zatem te okoliczności odwołanie podlegało oddaleniu na zasadzie art. 479[53] § 1 kpc.

Mając na względzie powyższe rozstrzygnięcie o kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Przyznane stronie koszty stanowią wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt. 3 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.